

Dagens frågor

Maoistisk barnasyn

I det socialdemokratiska kvinnoförbundet uttrycks som bekant förhoppningar om att barnfamiljer inte skall få existera. Barnen skall i barnhem av olika slag medan föräldrarna snarast ger sig ut i arbetslivet. På ett stort (s)-kvinnomöte i november lade ett socialdemokratiskt blivande kommunalråd i Finspång ut texten om den socialdemokratiska synen på familjerna. De hemarbetande kvinnorna kallade hon "bihang till mannen". De smiter undan sin plikt att försörja sig själva och använder sina barn som ursäkt för att gå hemma och ha det bekvämt. Samhället bör inte garantera existensminimum för den som använder sina barn som förevändning för att slippa jobbet. Man måste vilja arbeta för att få stöd av samhället och de som tar hand om sina egna barn arbetar inte.

Bakom dessa i grunden djupt barnfientliga tankegångar – till barnen tas ju inga hänsyn – ligger inte ens någon marxistisk ideologi. Vad det blivande kommunalrådet lägger fram för sina meningsfränder är maoism, därtill maoism i en redan föråldrad tappning. Enligt maoismen skulle barn omhändertas och lämnas till uppfödning i samhällsliga institutioner. Föräldrarna skulle få rätt att besöka dem med vissa mellanrum, några gånger i månaden, men skulle inte få påverka dem, dvs inte delta i deras fostran. Den rätta indoktrineringen skulle skötas av anställda för statens räkning.

Denna syn på barnen, inte på deras bästa utan på deras användbarhet i ett kommunistiskt samhälle, har inte slagit igenom i den kommunistiska världen. Den finns inte ens kvar i Kina. Maos

idéer är alltmer undertryckta. Det är inte om Mao man sjunger i skolorna, det är inte han som åberopas i den nya synen på arbetet och på hela tillvaron i Kina. Vad han stod för och vad han skrev i "den lilla röda" är glömt, både i Kina och annorstädes. Det är typiskt för den fruktansvärt reaktionära svenska socialdemokratin att det är inom den man finner de sista spåren av maoismen; predikad i Finspång och tillämpad i socialdepartementet.

Vissa kretsar

Vissa kretsar inom socialdemokraterna och fackföreningsrörelsen, tex deras ledningar, ombudsmän och kongresser, har i tio år drivit uppfattningen att landets samtliga större företag bör överföras i statlig/facklig ägo.

Ju mer man tänker på det, desto mer oerhört är det. Vem skriver doktorsavhandlingen som visar hur SAP och LO kunde komma så snett?

LO och SAP är ju snart de enda i världen som tror på socialismen. Feldt gör det visserligen inte, men det får han inte säga – och om han säger det ändå så får han sedan dementera.

Precis som när han i Pejling inför svenska folket sade att socialdemokraterna inte skulle återinföra fonderna om de borgerliga partierna avskaffade dem.

Det fick sedan dementimaskinen rätta till.

Den politiserande kyrkan

I USA har en femmannakommitté av katolska biskopar – där finns 290 sådana och ett urval har alltså skett – länge

te
är
en
a.
i
na
en
l-
n-
i-
e-
S
r
D
0
Medan den katolska biskopskritiken anses riktad mot president Reagan, har premiärminister Thatcher utsatts för kritik från biskopar i den anglikanska kyrkan. En av dem har uppträtt med direkt försvar för kolgruvestrejken, som han önskar all framgång, och för strejkledaren Arthur Scargill. Denne vill som bekant störta regeringen med medel som inte ens den mest rödflammige biskop lär kunna beteckna som demokratiska.

Sådant är lätt att säga men framkallar samtidigt tvivel om talarens ekonomiska insikter. Allting kan ju missbrukas, men företagsvinster utgör vanligen förutsättningen för investeringar som skapar arbeten både internt och för andra, vilket ur både ekonomisk och etisk synpunkt bör vara tillfredsställande. Imperialistiska monopol låter ju oroväckande men torde avse internationaliseringen och därmed maktkoncentrationen inom framför allt större företag och företagsgrupper. Volvo och LM Ericsson bör falla under den påvliga domen. Ur kyrklig synpunkt borde de ändå få tillgodoräkna sig att internationell samverkan är fredsbevarande. Åtminstone vill sådana grupper inte brytas sönder genom krig.

Reagan och Thatcher påverkas förmodligen inte av biskoparna, den förre inte heller av att den nye biskopen i Stockholm haft den dåliga smaken att

beteckna president Reagans omval som en stor olycka. Hr Stendahl har kanske varit så länge borta från Sverige att han tror att det är nödvändigt att politisera i kyrkan. Så förhåller det sig inte.

Anvisningar österifrån — Koivisto I

När president Koivisto håller en förtrolig presskonferens i Helsingfors med ett antal chefredaktörer för att ge dem anvisningar om hur de enligt hans mening skall behandla utrikespolitiska frågor, kan han normalt lita på att de inte åberopar honom som källa. Men när han låter spela in sitt anförande på band och när utskrifter skickas till dem som varit närvarande, inser han naturligtvis att han tar en risk. På en redaktion kan en kopia göras och bli såld till någon som inte är bunden av tysthetslöften och som publicerar alltsammans. Det vore naivt att bortse från den möjligheten.

Därmed ligger den tanken nära, att presidenten kan ha önskat få de åsikter publicerade, som han gav uttryck åt vid en förtrolig presskonferens den 20 november. Men han ville inte framföra dem direkt till den verklige adressaten. Det kan ju inte vara angenämt för Sverige att få höra, att Finlands president anser att hela den svenska ubåtsspaningen är ett enda nonsens. Däremot är detta vad rysarna vill få erkänt och utspritt. Genom att garantera detta, framstår president Koivisto som fullständigt på linje med Moskva, vilket han själv sannolikt önskar få understruket. "Läckan" skulle alltså ha kunnat vara arrangerad eller i varje fall önskvärd.

Presidenten säger sig inte tro att rysarna driver denna verksamhet — att

med miniubåtar utforska svenska hamnar och skärgårdar – och accepterar alla förnekanden från Moskva. De senare är kanske förklarliga. I Moskva kan man blunda för vad den ryska marinen på egen risk har för sig och anser vara nödvändigt. Så länge ingen ubåt blir infångad, händer ingenting; däri måste man ge ryssarna rätt. Ubåten i Blekinge skärgård härom året var ju ett misstag och den sägs ha råkat navigera fel: ett påstående som inte ens president Koivisto kan tro på.

På ryskt håll vill man helt enkelt att svenskarna skall tåga om vad som pågår. Det vore lugnast så, för båda parter. Men denna omtanke om Sveriges lugn är inte ofarlig. Hur skulle någon kunna lita på svensk vilja till neutralitet i krig om Sverige under fred öppnade sitt territorium för förberedelser till att ge upp neutralitetstanken? Att ryssarna rekogno-scerar i svenska hamnar är i och för sig självklart. Finlands vilja att stå utanför

vad som händer hos oss är rimlig, så som omständigheterna är. Men det vore orimligt att Sverige skulle upphöra med att söka stoppa dessa krigsförberedelser. Tvärtom, det bör fortfarande vara självklart att vi inte skall följa de givna anvisningarna österifrån, även om de kommer från mot oss välsinnat håll.

Koivisto II

President Koivisto, som oroar sig för Sveriges relation till Sovjetunionen, har fått egna bekymmer med den mäktige grannen. Endast ett par dagar efter det att den finländske presidenten förklarat för supermakterna vad Finland anser vara det viktigaste i de kommande förhandlingarna: en begränsning av kryssningsmissilerna med lång räckvidd – överflyger en rysk kryssningsmissil norskt och finskt territorium. President Koivisto önskas lycka till i sina funderingar.